

Mads Vestrup stod op, greb sin Kasket og gik hastigt ud. Han havde forstaaet, at der var noget galt paafærde.

I den lille mørke og snævre Gade var der ikke et Menneske at se. Men inde fra Brolæggerstræde hørte han Skridt, og han skyndte sig afsted efter Lyden. Paa et Hjørne stod en stor Bøtjent.

„Vær saa god at sige mig, har De ikke set en Dame komme her forbi for et Øjeblik siden?“

„Hvordan skulde hun se ud?“

„Hun havde vist en meget stor Hat. Og rød Jaket.“

„Her render jo saa mange af den Slags. Er der maaske no'et itu?“

„Nej.“ — Mads Vestrup gik hurtigt videre ned mod Kanalen.

En rædselsfuld Anelse betog ham. Han mindedes, hvordan han selv engang i sin Studentertid var gaaet forstyrret omkring i Gaderne og havde villet tage Livet af sig, og Erindringen om hans egen Angst og Fortvivlelse i de Dage forøgede hans Frygt for en Ulykke.

Da han naaede ned til Nybrogade, standsede han raadvild. Heller ikke her var der nogen rød Jaket at øjne. I hele det øde og mørke Bykvarter paa begge Sider af Kanalen saaes ikke et Menneske. Ovre paa Slotsholmen kørte en Sporvogn. Men ikke et Fodtrin var at høre noget Sted.

Paa en Gang foer han sammen. Der havde lydt et Skrig, et Nødraab, og han var ikke i Tvivl om, at det kom fra Kanalen et Sted, vistnok udfor Gammelstrand. Han styrtede afsted, og da han naaede derhen, var der allerede samlet nogle Mennesker. I det svage Skær af Lygterne skimtedes noget levende derude paa det mørke Vand, en fortvivlet kæmpende, der slog om sig med Armene og skreg om Hjælp.

„Jeg vil ikke dø! . . . Jeg vil ikke dø!“

En Mand kom løbende med en Baadshage og et Reb. Der blev raabt paa Politi. Andre spurgte, om der ikke var en Baad i Nærheden, og imens førtes Mennesket længere og længere udad med Strømmen.

Mads Vestrup, der havde genkendt Stemmen, var bleven gre-